

שמעון בוזגלו נאנקים, אי, איך נאנקים!

אחד העם פינת הבימה

אה, במה אהבתי אותך פרקסילאה
כשוססת לך ברחוב עם חמוקי אגנד
שהתרוממו פעם זה פעם זה,
ורק הם היו בעולם
וגם "מי את?"

אה, במה אהבתי אותך פרקסילאה,
והרחוב התמלא צהלות
ורוחות חריפים של חיים.

LABUNTUR ANNI

אי, חוגן, השנים החולפות,
אי, הן חולפות באמת!

כשהייתי צעיר והתפתלתי במטה
עם גופה הצעיר, היפה כל כך,
שאפתי לנסק אל הסנט במרום אפי:
מאתים חכמים בלי סוף,
שבחנו בקפידה כל זיע שלי,
הסתכלו במבט שלא הבנתי אותו
על הסדין שנאק מתחתינו.

אי, חונן, השנים החולפות —
היית מאמין? —
הביאו אותי לסנט הזה.
ואני יושב לי עם מאתים נשואי הפנים,
שצדעיהם אפרים ועיניהם כל-רואות,
ואנחנו מסתכלים על סרט ישן
שרואים בו — לא תאמין! —
את גופי הצעיר
עם גופה הצעיר, גופה היפה כל כך.
ואני מבחין איך המבט שלא הבנתי אותו
בא שוב אל הפנים שלהם — ושלי,
ומאתים ואחד חכמים בלי סוף,
נאנקים, אי, איך נאנקים!

ארכע העונות

סתיו

כל העלים נשרו מן העץ,
ועקשו הוא מביט בי בלי תחתונים.
אליהו, מה אומר המבט הזה?

חורף

כל היום, מאשר כמו אחרי התעמלות,
נותן העץ את גופו למטר,
נותן את גופו ושר.
שומעים?

אביב

ואחרי מקלחת קרה ומרעננת כזאת,
איך אפשר לא ללבש ת'בגדים הכי יפים בעולם

וְלִהְתַּבְּשֹׁם בְּבִשְׂמִים הֵכִי מִשְׁבְּשֵׁי חוֹשִׁים בְּעוֹלָם
וְלִכְבֹּשׁ – בְּעַמִּידָה – אֶת כָּל הָעוֹלָם?

קִיץ

לֹא לְזוּז מִמְקוֹמָהּ וְלִרְאוֹת אֶת הַכֵּל.

אֲצִים, רְצִים, מְזִיעִים,

מִתְבַּשְׂלִים בְּזַעֲתֵנוּ,

וְאֵתָה עוֹמֵד לָהּ עִם הַקְּרִירוֹת הַמוֹצֵלֶת שְׁלֶה

וּמְבִיט בְּנוּ,

מְבִיט כְּמוֹ עַל רוּחַ.